

Trượng Phu Trẻ Tuổi Xinh Đẹp Của Ta

Contents

Trượng Phu Trẻ Tuổi Xinh Đẹp Của Ta	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5

Trượng Phu Trẻ Tuổi Xinh Đẹp Của Ta

Giới thiệu

Thể loại: Đoạn văn, hiện đại đô thị, nhất thụ nhất công, bá đạo mỹ công x ôn nhu thụ, tiếng sét ái tình. Editor: Băng T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-phu-tre-tuoi-xinh-dep-cua-ta>

1. Chương 1

Hôm nay là ngày đệ đệ Y Diễm tốt nghiệp đại học, cho nên phụ thân, ta cùng muội muội Tử Lung cùng nhau đến khách sạn Hilton làm tiệc chúc mừng.

Ở Đài Loan, gia tộc của ta cũng xếp số một số hai trong thương giới. Trong nhà, chỉ có phụ thân cùng ba anh em chúng ta. Nhiều năm trước, lúc ta mười lăm tuổi, mẫu thân đã bệnh nặng rồi qua đời. Từ đó về sau, phụ thân cũng không tái hôn nữa, một thân một mình chăm sóc ba anh em chúng ta cùng sự nghiệp.

Ta tên là Y Triển, năm nay hai mươi tám tuổi. Sau khi tốt nghiệp đại học, ta vào công ty của phụ thân làm việc. Sau khi quan sát ta nhiều năm, phụ thân nói ta không thích hợp làm lãnh đạo công ty. Vị trí thích hợp nhất của ta là làm trợ thủ cho Y Diễm, còn Y Diễm sẽ tiếp quản công ty. Hắn nói ta nhìn xa trông rộng nhưng tích cách lại quá ôn hòa, không thích hợp sống trong thương trường người lừa ta gạt này.

Ta cũng không bất mãn gì với quyết định của phụ thân, ta hiểu rõ mình tuyệt đối không thể lãnh đạo được Y thị. Phụ thân nói ta ôn hòa, thực ra phải gọi là mềm yếu mới đúng, như vậy làm sao ta có thể sống trong thương trường đây?

Đệ đệ kém ta năm tuổi, còn muội muội thì kém ta bảy tuổi. Từ khi chúng hiểu chuyện đã bắt đầu làm người bảo vệ cho ta, đặc biệt là Y Diễm, dù cho bây giờ đã có bạn gái, nhưng vẫn giống hệt khi còn bé, lúc nào cũng bảo vệ chăm sóc ta, thật làm ta đỡ khóc đỡ cười.

Mọi người quen biết với gia đình ta đều nói Y Diễm mới giống như đại ca chứ không phải ta.

Hilton là nơi ta thường hay đến, rất nhiều người ở đây cũng quen biết ta, mà ta cũng quen thân với một số người, hình như ta nói chuyện rất có duyên.

“Cha, mọi người ngồi xuống trước đi, ta đi toilet một chút.”

Ta rời khỏi chỗ ngồi, nếu ta biết lần đi toilet này sẽ gặp phải chuyện đó, ta thề ta sẽ không đi, bởi vì nó đã thay đổi hoàn toàn cuộc sống của ta.

Từ toilet đi ra, đột nhiên ta đụng phải một lực thật lớn làm ta ngã ra đằng sau, xung quanh lại không có cái gì đỡ, kết quả ta chỉ kịp hô một tiếng đã ngã lún xuống đất.

Đau quá, khuỷu tay như bị nứt ra vậy, từ lúc chạm vào mặt đất, khuỷu tay ta truyền đến một cảm giác đau đón mãnh liệt.

“Xin lỗi, ta không cẩn thận. Người sao rồi? Có bị thương ở đâu không?”

Trong lúc còn đang choáng váng hoa mắt, ta bỗng nghe thấy một giọng nói trong trẻo nhưng lại lạnh lùng vang lên, ta vội vàng ngẩng đầu nhìn.

Thật.... thật quá xinh đẹp.

Không ngờ trên đời này lại có người đẹp đến vậy, sợ rằng ngay cả mỹ nữ đẹp nhất thế gian cũng còn thua xa vị thiếu niên đang đứng trước mắt ta đây.

“Không sao, ta vẫn ổn.” Ta chịu đựng đau đón muốn đứng lên.

Nhưng hần lại đỡ lấy ta, cũng không biết ta đang đau mà ấn vào đúng khuỷu tay ta.

“Au!!!” Ta không nhịn được mà rên nhẹ, trán cũng nhúu cả lại, “Buông ta ra.”

Ta trời sinh miễn cảm với đau đón, cho dù không muốn nhưng vẫn không kiềm chế được mà kêu to.

Hần vội vã buông tay ra rồi chuyển sang đỡ ở chỗ khác.

Mặt đất cũng không bẩn cho nên chỉ cần vỗ vỗ mấy cái phỉu bụi trên quần áo là được, nhưng khuỷu tay cũng không dễ xử lý như quần áo.

“Đứng lên, đến phòng ta băng bó cho.” Hạn nói.

Không biết tại sao ta không muốn đi theo hạn, tuy chỉ là băng bó vết thương thôi nhưng hạn lại làm ta cảm thấy bị áp bức rất kỳ quái, làm cho ta cảm thấy sợ hãi.

“Không cần, ta về nhà bôi chút thuốc là được.” Ta từ chối.

“Không làm vậy được, vết thương của người là do ta bất cẩn gây nên. Ta nhất định phải có trách nhiệm.” Hạn rất kiên trì khiến cho ta không cách nào từ chối, vì vậy ta đành đi theo hạn.

Hạn ở trong phòng tổng thống của Hilton, dù nhìn mặt nào cũng không phải là người bình thường, mà hạn cũng chỉ khoảng mười tám tuổi.

Làm cho người ta cảm thấy khó hiểu chính là hạn lúc nào cũng lạnh lùng, ánh mắt còn lộ ra cả hàn khí.

Ta theo hạn vào phòng, hạn lấy hộp cứu thương từ trong ngăn tủ ra.

“Cởi áo.” Hạn nói, khẩu khí rất mạnh mẽ, vừa nghe là biết hạn có thói quen ra lệnh cho người khác rồi.

Ta nghe lời mà cởi áo ra, khuỷu tay trái bị bong một mảng to, máu đã nhiễm đỏ cả áo sơ mi.

“Người tên là gì?” Hạn vừa băng bó vừa hỏi.

“Y Triển.” Ta trả lời, cần rằng chịu đựng vết thương, ôi đau quá, thuốc tiếp xúc vào vết thương đã kích thích lên thần kinh, đau quá trời.

Tuy hạn đã cố hết sức nhẹ nhàng nhưng đau vẫn hoàn đau.

“Được rồi.” Hạn băng xong vết thương rồi nói, “Nhớ thường xuyên đổi thuốc là được, vết thương không được chạm nước, vài ngày là khỏi thôi.”

“Cảm ơn người.”

Hạn sững sốt, trong mắt hiện rõ ý cười. “Đáng lẽ ta phải xin lỗi người mới đúng, sao người lại cảm ơn ta?”

“Cũng đúng.” Ta cảm thấy có chút xấu hổ liền vội vàng đứng dậy cáo từ. “Ta phải đi đây, người nhà ta còn đang đợi ở ngoài. Hẹn gặp lại.”

Hắn gật đầu rồi tiễn ta ra cửa.

“Ta tên là Phương Trọng Vũ. Nhớ kỹ tên ta, nhất định sau này chúng ta sẽ gặp lại.”

2. Chương 2

Mấy ngày sau, có người tới nhà ta cầu hôn.

“Cái gì?!”

Ta kinh ngạc há hốc mồm.

Có người cầu hôn ta, muốn ta gả cho tổng tài của tập đoàn Hằng Thế.

Ta quả thực muốn hôn mê bất tỉnh, ta là nam nhân mà, hơn nữa tướng mạo chẳng có chút nữ tính nào.

“Xin lỗi, ta không thể đồng ý được. Ta không biết tại sao tổng tài của các người lại quyết định như vậy, với lại ta cũng chưa từng gặp hắn...”

“Ngài đã gặp rồi.” Một người cắt đứt lời ta.

“Ta đã gặp ư?” Sao ta lại chẳng nhớ gì cả.

Hằng Thế vốn là một tập đoàn đa quốc gia, lại có thế lực trong cả giới hắc đạo lẫn bạch đạo, sao ta lại không nhớ mình đã gặp tổng tài của Hằng Thế chứ?

“Tổng tài nói nếu ngài quên thì nhắc ngài. Cách đây không lâu, tổng tài đã đụng phải ngài ở Hilton.”

“Hilton?” Ta kinh ngạc hỏi: “Tổng tài của các người... sẽ không phải tên là Phương Trọng Vũ đấy chứ?” Là cái người xinh đẹp như thiên sứ kia sao?

“Không sai.”

Ta không biết nên nói gì cho phải, thảo nào lần đó hắn nói chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại, thì ra từ lúc ấy hắn đã có quyết định này rồi. Nhưng mà ta đường đường là một nam tử hán, làm sao có thể gả cho một nam nhân làm vợ chứ?

“Tổng tài có nói vài ngày nữa hắn sẽ tự mình đến cầu hôn, ngài chỉ cần ở nhà chờ là được.” Người đó nói xong liền đi luôn.

Lòng ta loạn cả lên.

Tại sao lúc đó ta lại muốn đi toilet làm gì chứ? Nếu ta không đi, chắc chắn sẽ không có ngày hôm nay.

Nhớ tới những lời đồn về hắn, ta càng cảm thấy đại nạn đang ở ngay trước mắt.

Phương Trọng Vũ năm nay mới bắt đầu tiếp nhận vị trí tổng tài tập đoàn Hằng Thế, phụ thân của hắn đột nhiên bị xuất huyết não mà qua đời. Nghe nói hắn rất kiên quyết, chỉ cần hắn đã quyết định việc gì tuyệt không bao giờ thay đổi. Hơn nữa, hắn sẽ dùng bất cứ thủ đoạn để đạt được mục đích của mình, không cho phép người khác đi ngược lại ý hắn.

Nếu như vậy, không phải ta sẽ không cách nào thay đổi vận mệnh thành thê tử của hắn sao? Ôi, tương lai của ta thật tối tăm.

Y thị mặc dù đứng đầu thương giới ở Đài Loan nhưng nhìn tới nhìn lui vẫn kém với tập đoàn Hằng Thế.

Tại sao? Tại sao hắn lại nhìn trúng ta đây?

“Đại ca, người cứ yên tâm đi xa tránh nạn đi, ta sẽ không bắt buộc người làm chuyện người không thích.” Y Diễm vỗ vai ta, vẻ mặt đầy tức giận.

“Không, ta không thể đi được.” Ta lắc đầu.

“Tại sao? Chẳng lẽ người muốn...” Tử Lung lo lắng hỏi.

“Không phải, làm sao ta có thể...” Ta không dám nói tiếp những chữ đằng sau nữa, “Nhưng nếu ta trốn, ta sợ Phương Trọng Vũ sẽ không bỏ qua cho các người.”

Phụ thân đột nhiên lên tiếng: “Triển, người nghe lời đệ đệ đi. Phương Trọng Vũ muốn là người, người không ở đây hẳn có thể bắt chúng ta làm gì được?”

“Ta...”

“Đại ca, yên tâm đi. Chúng ta không sao đâu.”

Cả nhà đều kiên trì, kết quả ngay trong đêm đó ta đã sửa soạn ít hành lý rời khỏi Đài Loan.

Nửa tháng sau, Hawaii

Trên bờ cát vàng tại Hawaii, ta dần dần thả lỏng tâm tình.

Theo lời Y Diễm, nửa tháng nay ta không liên lạc với gia đình, không biết Phương Trọng Vũ có làm gì bất lợi với phụ thân không nữa.

Ta ở trong một khách sạn bình thường, vì sợ nguy hiểm nên không dám ở trong khách sạn cao cấp. Đi dạo cả một ngày, ta trở về khách sạn gọi đồ ăn, sau đó liền bước về phòng.

Đêm nay không khí tựa hồ làm ta cảm thấy bất an, song mệt mỏi nên ta chỉ tưởng rằng đó là ảo giác mà thôi.

Nửa đêm.

Thật là khó chịu, toàn thân như bị cái gì đó ép không thể thở nổi. Tay cũng không động đậy được, cứ như là bị trói vậy.

Ta gian nan mở mắt ra.

“A... ư...” Ta sợ hãi kêu lên, rồi lại lập tức bị chặn lại.

Theo ánh trăng, ta nhìn thấy một người nằm trên ta.

Trời ơi, sao lại là hắn?

Không sai, đúng là Phương Trọng Vũ, sao hắn lại tìm đến tận đây hả trời.

Trống ngực đập thình thịch, ta hoảng sợ vô cùng.

Hai tay bị trói vào đầu giường, rốt cuộc hắn muốn cái gì đây?

“Buông ta ra... không... đừng...”

Ta giãy dụa kêu không thành câu, bởi vì môi hắn đã phủ lấy đôi môi ta mà cướp đoạt quyền lợi lên tiếng của ta, gần như ta không cách nào hô hấp nổi. Hắn luồn đầu lưỡi vào trong cuốn lấy lưỡi ta, cho dù ta liều mạng trốn thế nào cũng không thoát.

Đôi môi tê dại mang theo một chút đau đớn cứ bị lặp đi lặp lại mà hút cắn. Ta hé miệng hô hấp, kết quả ngược lại càng làm hắn xâm nhập sâu hơn.

Đại não bởi vì thiếu dưỡng khí mà dần mất đi ý thức, lúc này hắn mới bằng lòng buông ta ra, không khí trong lành lập tức tràn vào phổi.

Ta không ngừng thở dốc.

“Tại sao... làm vậy... với ta?” Ta thở hổn hển hỏi.

Sắc mặt hần hơi trầm xuống, tay giờ cầm ta lên: “Người là người mà ta xem trúng, vậy mà dám có dũng khí đào tẩu?”

“Ta là nam nhân mà, làm sao có thể gả cho người?”

Ta đã chạy trốn rồi, tại sao hần còn đuổi theo làm gì chứ? Thật sự ta không muốn lấy chồng đâu.

“Lời ta nói là tuyệt đối, không phải theo ý người.”

Ta quả thực khóc không ra nước mắt.

“Ta sẽ dẫn người đi Hà Lan kết hôn, lần này người đừng nghĩ lại chạy trốn nữa.”

“Không, ta sẽ không kết hôn với người.”

3. Chương 3

Đôi mắt hần ánh lên tia nguy hiểm làm ta có chút sợ hãi, nhưng ta quyết không chịu thỏa hiệp.

“Đây là do người tự chuốc lấy...” Hần lạnh lùng mà nói.

Sau đó ta còn chưa kịp phản ứng thì đã “toạc” một tiếng, áo ngủ của ta đã bị xé rách.

Ý thức được hần sắp làm gì, ta sợ hãi vô cùng.

“Dừng! Dừng tay!”

Ta liều mạng giãy dụa nhưng hai tay đã bị trói, ta còn có thể làm gì đây?

Cái mũi ê ẩm cay cay, trước mắt tất cả đều trở nên mờ lung.

Hần dừng lại động tác, hai tay nâng mặt ta lên: “Khóc cái gì chứ? Sớm muộn người cũng là người của ta, cả đời này người đừng mong có thể rời khỏi ta.”

“Ta không cần.” Ta ghen ngào hô.

“Muốn hay không cũng do ta quyết định,” Hần lau nước mắt cho ta, “Mặc kệ người có nguyện ý hay không, đêm nay người nhất định phải thuộc về ta.”

“Van cầu người... buông tha ta đi...”

Dục vọng nóng bỏng để dưới hạ thân làm ta sợ hãi vô cùng, ta run rẩy cầu xin hần.

“Dừng sợ, buông lỏng thân thể nào.” Hần thì thầm bên tai ta rồi sau đó hôn ta.

Ta cảm thấy thứ đó của hần để dưới huyệt khẩu ta, sau đó chậm rãi tiến vào trong cơ thể.

“Bảo bối, buông lỏng, người cũng không muốn đau đớn đi.”

Ta co ro một chút rồi nghe lời mà buông lỏng thân thể. Nhưng nơi đó vốn không có năng lực có thể tiếp nhận làm sao không đau cho được chứ.

Ta nghe hần thở dài, sau đó khẽ cắn lỗ tai ta, nói: “Sẽ có chút đau đớn, người cố chịu một chút, lập tức sẽ không đau nữa.”

Tiếp theo câu của hần là tiếng hét lên thống khổ của ta.

Nương theo cú đẩy mãnh liệt, hần đã hoàn toàn tiến vào trong cơ thể ta. Thân thể cứ như bị xé rách đau đớn không chịu nổi làm ta cơ hồ suýt bất tỉnh.

“Đi ra ngoài... van cầu người... ra ngoài đi... đau quá...”

Ta không nhịn được mà khóc, nước mắt tràn xuống gò má.

“Lập tức sẽ không đau nữa, nhịn một chút nào, bảo bối.” Hấn không ngừng an ủi ta, nhưng người đau đớn có phải là hấn đâu, an ủi có ích lợi gì chứ?

“Ta van người... van người... tha ta đi...”

Ta khóc lóc cầu xin hấn, thật sự đau quá mà.

Hấn lắc đầu, ôm ta: “Không, ta muốn người hoàn toàn trở thành của ta.”

Cả một đêm, hấn không thèm để ý ta khóc lóc mà liên tục giữ lấy thân thể ta, ta hôn mê rồi lại tỉnh, tỉnh lại rồi lại ngất đi, nhưng hấn cũng không chịu buông tha ta.

Hạ thân trừ ra đau xót cũng không có bất cứ cảm giác gì.

Hấn cởi trói hai tay cho ta, lúc này ta đã không có chút sức nào để chạy trốn nữa.

Hấn lật ta lại, tách hai chân ta ra, rồi một tiếng hô nhẹ lại chôn vào trong thân thể ta.

Lúc này, ngay cả khóc ta cũng không còn khí lực, chỉ có thể tùy ý hấn không ngừng cướp đoạt lấy ta.

Một hồi lâu...

Hấn lại lần nữa phóng thể dịch nóng rực vào cơ thể ta, song hấn vẫn không có ý định dừng lại.

“Tha... tha ta... ta... mệt mỏi quá...”

Thật sự không chịu nổi nữa, ta thật sự không được.

“Được thôi, nhưng chờ ta muốn đủ người đã.”

Dục vọng trong cơ thể lại phình to lên, cảm giác mệt mỏi truyền đến khắp mọi ngõ ngách trong cơ thể, nước mắt ta lại không kiềm được mà chảy xuống.

Cảm thấy hấn tiếp tục quất xuyên vào, ta nhắm mắt lại, nước mắt sớm đã thấm ướt đầm ga trải giường.

Ánh sáng rực rỡ kéo ta từ trong mộng tỉnh lại, ta mở hai mắt chưa xót ra. Toàn thân đau đớn vô lực, cho dù làm động tác đơn giản nhất cũng sẽ khiến cho cơ thể đau đớn mãnh liệt.

Đập vào mắt ta là một căn phòng lộng lẫy xa lạ, nhất thời ta không nhớ nổi mình bị làm sao, chỉ thấy thân thể vô cùng khó chịu.

Cánh cửa mở phát ra âm thanh cực nhỏ, trong tích tắc nhìn thấy Phương Trọng Vũ, ta đột nhiên nhớ lại hết thấy.

Đã hy vọng đó chỉ là giấc mơ, nhưng đau đớn làm cho ta biết đó không phải, muốn chạy trốn cũng không có khả năng. Trong giờ khắc này, nước mắt ta lại bắt đầu muốn tràn ra.

“Tỉnh rồi sao?” Hấn tươi cười đi về phía ta.

Ta liều mạng bắt chắp đau đớn lui về phía sau, ta rất sợ hấn.

Hình như hành động của ta đã làm hấn bức mình, sắc mặt hấn trầm xuống. Bước tới bên giường, hấn một tay kéo ta ngã vào lòng hấn, lúc này sắc mặt hấn mới tốt hơn một chút.

“Có còn đau không?” Hấn vừa hỏi vừa vuốt ve eo ta.

Cả người cứng ngắc tựa vào lòng hấn, ta cúi thấp đầu. Nếu không phải có hấn chống giúp ta, có lẽ giờ này ngay cả ngồi ta cũng không làm được.

“Biết đây là đâu không?”

Ta lắc đầu.

“Đây là Hà Lan, ta đã chuẩn bị hết rồi, một tuần sau chúng ta sẽ kết hôn.”

Ta cúi đầu thấp hơn, việc đã đến nước này, ta còn có thể làm gì chứ.

“Ta yêu người, Triển.” Hấn hôn ta rồi nói.

Ta ngậy ngấn cả người.

“Từ lúc đụng vào người ở Hilton, ta đã quyết định phải có được người.”

“Ta...” Lúc này, ta không biết nên nói cái gì.

“Triển, ta muốn người vĩnh viễn ở bên cạnh ta, ta sẽ không thả người đi đâu hết.”

Cứ như vậy, vị thiếu niên kém ta chín tuổi xinh đẹp còn hơn cả phụ nữ này đã trở thành chồng của ta.

Cuộc sống sau hôn nhân cũng rất tốt đẹp, hần đối xử rất tốt với ta, chăm sóc ta cẩn thận vô cùng. Hần còn muốn ta vào làm trong tập đoàn Hằng Thế với chức vụ thư ký của hắn nữa.

Nhưng theo suy nghĩ của ta, chẳng qua đây là thủ đoạn để ta phải ở trong tầm mắt của hắn 24/24. Có lúc ta đang làm việc, hắn sẽ không thêm quan tâm thời gian địa điểm mà làm một số động tác khiến ta đỏ mặt trống ngực đập thành thịch, thật là chịu không nổi hắn.

Nhưng việc làm ta không cách nào thích ứng đó là hắn quá tham sắc dục, từ lần đầu tiên bị hắn chiếm lấy, hôn ngân hồng hồng tím tím trên người ta không bao giờ biến mất hết, hại ta thân thể thường xuyên không khỏe mà phải xin nghỉ.

Hắn luôn hỏi ta có yêu hắn không, mặc dù ta không chính thức trả lời hắn, nhưng ta nghĩ hắn sớm đã có câu trả lời từ trong ánh mắt ta.

Ta cũng không có thể như hắn lúc nào cũng nói lời yêu thương được, bắt quá, ta nghĩ một ngày nào đó, ta sẽ đánh vỡ tính rụt rè của bản thân mà nói với hắn một câu: “Ta yêu người, Trọng Vũ.”

~HOÀN~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-phu-tre-tuoi-xinh-dep-cua-ta>